

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF
12 oktober 2000 *

In zaak C-300/00 P(R),

Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa, gevestigd te San Sebastián (Spanje),

Federación de Cofradías de Pescadores de Vizcaya, gevestigd te Bilbao (Spanje),

Federación de Cofradías de Pescadores de Cantabria, gevestigd te Santander (Spanje),

en

59 andere rekwiranten, wier namen in de bijlage zijn vermeld,

vertegenwoordigd door R. García-Gallardo Gil-Fournier, advocaat te Madrid, en D. Domínguez Pérez, advocaat te La Coruña, advocatenkantoor S. J. Berwin & Co., de Meeûssquare 19, Brussel (België),

rekwiranten,

betreffende hogere voorziening tegen de beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 10 juli 2000,

* Procestaal: Spaans.

Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa e.a./Raad (T-54/00 R, Jurispr. blz. II-2875), strekkende tot vernietiging van die beschikking en toewijzing van het in eerste aanleg in kort geding en in de hoofdzaak gevorderde,

andere partijen bij de procedure:

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door J. Carbery en M. Sims-Robertson, juridisch adviseurs, en F. Florindo Gijón, lid van het secretariaat-generaal, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Uhlmann, directeur-generaal van het directoraat Juridische zaken van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad Adenauer 100,

verweerder in eerste aanleg,

en

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur T. van Rijn als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

interveniënte in eerste aanleg,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF,

advocaat-generaal Alber gehoord hebbende,

de navolgende

Beschikking

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 4 augustus 2000, hebben de Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa, de Federación de Cofradías de Pescadores de Vizcaya, de Federación de Cofradías de Pescadores de Cantabria, verenigingen van reders die schepen bezitten waarmee ansjovis wordt of kan worden gevangen in het ICES-gebied VIII (hierna: „drie verenigingen”), en 59 reders (natuurlijke personen, gemeenschappen van goederen en vennootschappen) woonachtig of gevestigd in de Spaanse provincies Asturias, La Coruña, Pontevedra en Lugo (hierna: „59 reders”), wier namen in de bijlage zijn vermeld, krachtens de artikelen 225 EG en 50, tweede alinea, van 's Hof's Statuut-EG hogere voorziening ingesteld tegen de beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 10 juli 2000, Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa e.a./Raad (T-54/00 R, Jurispr. blz. II-2875; hierna: „bestreden beschikking”), houdende afwijzing van hun verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van verordening (EG) nr. 2742/1999 van de Raad van 17 december 1999 tot vaststelling, voor het jaar 2000, van de vangstmogelijkheden die gelden voor bepaalde visbestanden en groepen visbestanden in de wateren van de Gemeenschap en, wat vaartuigen van de Gemeenschap betreft, in andere wateren met vangstbeperkingen, tot vaststelling voorts van de bij de visserij in acht te nemen voorschriften, en tot wijziging van verordening (EG) nr. 66/98 (PB L 341, blz. 1), voor zover in de negende rubriek van bijlage I D bij die verordening wordt bepaald dat van het aan Portugal in ICES-gebied IX, X, CECAF 34.1.1 toegekende ansjovisquotum van 5 220 ton tot 3 000 ton mag worden gevangen in het ICES-deelgebied VIII onder de soevereiniteit of de jurisdictie van Frankrijk, of om elke andere geschikt geachte maatregel.
- 2 Rekwiranten verzoeken om vernietiging van de bestreden beschikking, toewijzing van het in eerste aanleg in kort geding en in de hoofdzaak gevorderde en veroordeling van de Raad in de kosten.

- 3 Bij memories, neergelegd ter griffie van het Hof op respectievelijk 8 en 11 september 2000, hebben de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Raad van de Europese Unie hun schriftelijke opmerkingen bij het Hof ingediend.

- 4 Bij akten, neergelegd ter griffie van het Hof op 4 augustus 2000, hebben de Comunidad Autónoma del País Vasco, enerzijds, Nicolás Martínez Rey y Nancy Benilde Vázquez Regueiro CB, Porvenir IV SL en Hnos. Deza SL, anderzijds, vertegenwoordigd door R. García-Gallardo Gil-Fournier, advocaat te Madrid, en D. Domínguez Pérez, advocaat te La Coruña, advocatenkantoor S. J. Berwin & Co., de Meeûsquare 19, Brussel (België), verzocht, te mogen tussenkomen ter ondersteuning van de conclusies van rekwiranten.

- 5 Deze verzoeken zijn betekend aan de partijen, die hun opmerkingen hebben ingediend bij memories, ter griffie neergelegd op 6 september voor rekwiranten, op 8 september voor de Commissie en op 11 september voor de Raad.

Rechtskader

- 6 Artikel 2, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur (PB L 389, blz. 1), luidt als volgt:

„Wat de exploitatieactiviteiten [ter zake van levende aquatische rijkdommen en de aquacultuur] betreft bestaan de algemene doelstellingen van het gemeen-

schappelijk visserijbeleid erin de beschikbare en toegankelijke levende mariene aquatische bestanden te beschermen en in stand te houden, te zorgen voor de rationele en verantwoorde exploitatie daarvan op duurzame basis en onder voor deze sector passende economische en sociale voorwaarden, daarbij rekening houdend met de consequenties voor het mariene ecosysteem en in het bijzonder met de behoeften van zowel de producenten als de consumenten.

Te dien einde wordt er een communautaire regeling voor het beheer van de exploitatieactiviteiten ingesteld die het mogelijk dient te maken een duurzaam evenwicht tussen bestanden en exploitatie in de verschillende visserijgebieden tot stand te brengen.”

7 Artikel 4, lid 1, van verordening nr. 3760/92 luidt:

„Teneinde de rationele en verantwoorde exploitatie van de bestanden op duurzame basis te garanderen stelt de Raad, volgens de procedure van artikel 43 van het Verdrag, tenzij anders is bepaald, communautaire bepalingen vast betreffende de voorwaarden voor de toegang tot de wateren en de bestanden en de uitoefening van exploitatieactiviteiten. Deze bepalingen worden opgesteld in het licht van de beschikbare biologische, sociaal-economische en technische analyses en met name van de verslagen van het in artikel 16 bedoelde Comité.”

8 Sinds 1995 hebben de Franse Republiek en de Portugese Republiek visquota uitgewisseld. In punt 1, 1.1, van bijlage IV bij verordening (EG) nr. 685/95 van de Raad van 27 maart 1995 betreffende het beheer van de visserijspanningen

voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap (PB L 71, blz. 5), wordt het volgende bepaald:

„De ruil tussen Frankrijk en Portugal kan voor de periode 1995-2002 stilzweigend worden verlengd, mits elke lidstaat de mogelijkheid behoudt om de voorwaarden elk jaar bij de jaarlijkse vaststelling van de TAC's en quota te wijzigen.

De ruil heeft betrekking op onderstaande TAC's:

- i) aangezien voor de ICES-gebieden VIII en IX een gemeenschappelijke TAC voor ansjovis wordt vastgesteld, wordt elk jaar 80 % van de vangstmogelijkheden van Portugal afgestaan aan Frankrijk, met dien verstande dat deze uitsluitend gelden voor de wateren die onder de soevereiniteit of jurisdictie van Frankrijk vallen;

(...)”

- 9 Verordening nr. 2742/1999 stelt voor het jaar 2000 de totaal toegestane vangsten (hierna: TAC's) vast voor bepaalde visbestanden, waaronder dat van ansjovis. De TAC voor ansjovis is in de achtste en de negende rubriek van bijlage I D bij deze verordening als volgt vastgesteld:

	Totaal	Frankrijk	Spanje	Portugal
Zone VIII	16 000	1 600	14 400	—
Zone IX,X, CECAF 34.1.1	10 000	—	4 780	5 220

- 10 In de negende rubriek van bijlage I D bij verordening nr. 2742/1999 heeft de Raad in het kader van de in punt 8 van deze beschikking genoemde ruil toegestaan dat tot 3 000 ton van het aan Portugal toegekende ansjovisquotum van 5 220 ton mag worden gevangen in de wateren van ICES-deelgebied VIII onder de soevereiniteit of de jurisdictie van Frankrijk (hierna: „omstreden bepaling”).

Procedure voor het Gerecht

- 11 Bij op 11 maart 2000 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift hebben verzoekers krachtens artikel 230, vierde alinea, EG, beroep ingesteld strekkende tot, in de eerste plaats, nietigverklaring van de omstreden bepaling van verordening nr. 2742/1999 en, in de tweede plaats, vaststelling van de onwettigheid van punt 1, 1.1, tweede alinea, sub i, van bijlage IV bij verordening nr. 685/95.
- 12 Bij op 14 maart 2000 ter griffie van het Gerecht ingeschreven afzonderlijk akte hebben zij tevens krachtens de artikelen 242 EG en 243 EG een verzoek ingediend tot opschorting van de tenuitvoerlegging van de omstreden bepaling of tot het verkrijgen van een andere geschikt geachte maatregel.

Bestreden beschikking

- 13 Bij de bestreden beschikking verklaarde de president van het Gerecht het verzoek in kort geding niet-ontvankelijk op grond dat het beroep in de hoofdzaak op het eerste gezicht kennelijk niet-ontvankelijk was.

- 14 Wat het door de 59 reders ingestelde beroep betreft, baseerde de rechter in kort geding zich op de volgende overwegingen:

„30 Volgens vaste rechtspraak brengt de omstandigheid dat een gemeenschapsinstelling op grond van specifieke bepalingen verplicht is rekening te houden met de gevolgen van de door haar te treffen maatregel voor de situatie van bepaalde particulieren, mee dat deze laatsten daardoor worden geïndividualiseerd (arresten Gerecht van 27 april 1995, CCE de Vittel e.a./Commissie, T-12/93, Jurispr. blz. II-1247, punt 36, en 17 juni 1998, UEAPME/Raad, T-135/96, Jurispr. blz. II-2335, punt 69, en beschikking Gerecht van 30 september 1997, Federolio/Commissie, T-122/96, Jurispr. blz. II-1559, punt 59).

31 De twee door de 59 reders aangevoerde voorschriften verschaffen evenwel enkel het kader waarbinnen de Raad, op voorstel van de Commissie, communautaire maatregelen kan treffen die de voorwaarden stellen voor de toegang tot de gebieden en bestanden en de uitoefening van exploitatieactiviteiten, zodat deze bepalingen de in de visserijsector actieve marktdeelnemers slechts algemeen raken.

32 Wat het argument betreft dat de bestreden bepaling voor een besloten kring van marktdeelnemers geldt, volgens het verzoek in kort geding vertegenwoordigen de drie verenigingen en de 59 reders alle eventuele houders van een vergunning voor het vissen op ansjovis in het betrokken gebied die door de bestreden bepaling worden benadeeld, omdat het hier gaat om de houders van een door de Spaanse autoriteiten verleende vergunning voor het eerste kwartaal van het jaar. Uit het dossier blijkt evenwel dat het aantal schepen dat in het onderhavige verzoek in kort geding vertegenwoordigd is, groter is dan het aantal schepen dat ten tijde van de indiening van dat verzoek een vergunning bezat voor het eerste kwartaal van het jaar 2000, aangezien ook de schepen in aanmerking zijn genomen waarvoor een aanvraag van een vergunning voor het tweede kwartaal zou worden ingediend.

- 33 De omstandigheid dat het aantal vergunningen voor het vissen op ansjovis in gebied ICES VIII dus van kwartaal tot kwartaal, naar gelang van de aanvragen van de marktdeelnemers, kan variëren, toont aan dat de Spaanse vissers die een vergunning voor het vissen op ansjovis in gebied ICES VIII bezitten, slechts een groep van wisselende samenstelling vormen en geen besloten en beperkte kring. Hoe dan ook worden de Franse en Portugese vissers op ansjovis in het betrokken gebied eveneens, zo niet in de eerste plaats, door de bestreden bepaling getroffen.
- 34 Derhalve worden de 59 reders door de bestreden bepaling niet individueel geraakt. Zonder dat hoeft te worden nagegaan of deze bepaling hen rechtstreeks raakt, moet bijgevolg worden vastgesteld dat zij niet de nietigverklaring ervan kunnen vorderen overeenkomstig artikel 230, vierde alinea, EG.”
- 15 Met betrekking tot het beroep van de drie verenigingen, heeft de rechter in kort geding zijn beschikking als volgt gemotiveerd:
- „35 Opgemerkt zij dat de verenigingen enkel stellen, dat zij beroep kunnen instellen aangezien hun leden dat ook kunnen.
- 36 Volgens vaste rechtspraak kan een vereniging die is opgericht ter behartiging van de collectieve belangen van een groep justitiabelen, niet worden geacht in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG individueel te worden geraakt door een handeling die de algemene belangen van die groep treft, en kan zij dus geen beroep tot nietigverklaring namens haar leden instellen wanneer deze geen individueel beroep kunnen instellen (arresten Hof van 14 december 1962, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes e.a./Raad, 19/62, 20/62, 21/62 en 22/62, Jurispr. blz. 989, en

2 april 1998, Greenpeace Council e.a./Commissie, C-321/95 P, Jurispr. blz. I-1651, punten 14 en 29). Zoals hiervoor werd vastgesteld, kan van de 59 reders echter niet worden gezegd dat zij door het bestreden besluit individueel worden geraakt. Nu niet is aangetoond dat de leden van de drie verenigingen zich in een andere situatie bevinden dan de 59 reders, kan het door de verenigingen ingestelde beroep bijgevolg evenmin ontvankelijk worden verklaard.

- 37 Hieruit volgt dat de verenigingen door de rechter in kort geding in casu niet kunnen worden beschouwd als zijnde individueel geraakt door de bestreden bepaling. Zonder dat hoeft te worden nagegaan of deze bepaling hen rechtstreeks raakt, moet derhalve worden vastgesteld dat zij niet de nietigverklaring ervan overeenkomstig artikel 230, vierde alinea, EG kunnen vorderen.”

Argumenten van partijen

Argumenten van rekwiranten

- 16 Rekwiranten verwijten de rechter in kort geding in wezen onjuiste uitlegging van het begrip individueel geraakte persoon in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG.
- 17 Wat de 59 reders betreft, betogen rekwiranten om te beginnen, dat het Gerecht dit begrip soepel moet uitleggen. Een strikte uitlegging zou in strijd zijn met artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, aangezien rekwiranten hierdoor hun recht op verdediging wordt ontnomen. Bij gebreke van een voor beroep bij de nationale rechter vatbare uitvoeringsbepaling van verordening nr. 2742/1999 kan het Hof

de rechtmatigheid van deze verordening namelijk niet toetsen via een prejudiciële vraag op grond van artikel 234 EG, zodat voor rekwiranten alleen het beroep tot nietigverklaring van genoemde verordening openstaat.

- 18 Rekwiranten betwisten weliswaar niet dat verordening nr. 2742/1999 een handeling van algemene strekking is, maar stellen dat de verordening hen, ondanks het normatieve karakter ervan, rechtstreeks en individueel raakt uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden, of van een feitelijke situatie welke hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert, en hen derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat van een beschikking.
- 19 Volgens rekwiranten heeft de rechter in kort geding in punt 31 van de bestreden beschikking de artikelen 2 en 4, lid 1, van verordening nr. 3760/92 onjuist uitgelegd. Net als de bepalingen die het voorwerp waren van de arresten van 17 januari 1985, Piraiki-Patraiki e.a./Commissie (11/82, Jurispr. blz. 207), 26 juni 1990, Sofrimport/Commissie (C-152/88, Jurispr. blz. I-2477), en 11 februari 1999, Antillean Rice Mills e.a./Commissie (C-390/95 P, Jurispr. blz. I-769, punten 25-30), verplichtten deze artikelen de instellingen, bij de vaststelling van de omstreden bepaling rekening te houden met de belangen van de marktdeelnemers. De context van de onderhavige zaak verschilt zeer van die van andere visserijzaken waarin het Gerecht heeft geoordeeld dat de uit bovengenoemde artikelen voortvloeiende verplichtingen te algemeen waren om een concrete groep marktdeelnemers te individualiseren (beschikking Gerecht van 8 juli 1999, Area Cova e.a./Raad, T-194/95, Jurispr. blz. II-2271). In de onderhavige zaak is de groep van betrokkenen namelijk veel duidelijker afgebakend, aangezien alleen de Spaanse en Franse marktdeelnemers in ICES-zone VIII mogen vissen op grond van met name artikel 161, lid 1, sub f, van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek en de aanpassing van de verdragen (PB 1985, L 302, blz. 23; hierna: „Toetredingsakte”), waarin aan Spanje 90 % en aan Frankrijk 10 % van de TAC voor ansjovis is toegekend.
- 20 Bovendien kon de Raad volgens rekwiranten met voldoende zekerheid weten hoeveel schepen in 2000 in de betrokken zone konden vissen, aangezien dit er evenveel waren als in de voorafgaande jaren.

- 21 Rekwiranten betogen ook dat, anders dan de rechter in kort geding in punt 33 van de bestreden beschikking verklaart, de toestemming tot overdracht van quota de Spaanse reders aanzienlijke schade berokkent, zowel op economisch als op biologisch en milieugebied. De Spaanse reders zijn in hoge mate afhankelijk van de ansjovisvangst in de ICES-zone VIII en kunnen moeilijk omschakelen.
- 22 Rekwiranten vormen aldus een besloten kring van marktdeelnemers die door de omstreden bepaling bijzonder worden getroffen. Er zijn in het onderhavige geval twee duidelijk onderscheiden groepen: degenen die van de quotaoverdracht profiteren en degenen die dit niet doen. De Spaanse vissers behoren tot de tweede groep. Rekwiranten geven toe dat in casu deze kring strikt genomen niet absoluut is afgebakend, aangezien de vergunningen per kwartaal worden verleend, maar zij stellen dat de kring de facto definitief en absoluut is afgebakend, aangezien de toetreding van een andere marktdeelnemer naar hun mening theoretisch is en vrijwel onmogelijk. De lijsten van schepen met een vergunning voor het vissen op ansjovis in de ICES-zone VIII zijn zeer stabiel en veranderen niet van jaar tot jaar, tenzij door vervanging van vaartuigen.
- 23 Rekwiranten voegen hieraan toe dat het onmogelijk was om op de toekenning van de vergunningen voor de vier kwartalen van 2000 te wachten, aangezien het beroep tot nietigverklaring van verordening nr. 2742/1999 binnen twee maanden moest worden ingesteld. Zij voegen aan het verzoekschrift in hogere voorziening de lijst toe van vaartuigen met een vergunning om tijdens de eerste drie kwartalen van 2000 met zegennetten te vissen. Volgens deze gegevens heeft 66,6 % van deze vaartuigen in die drie kwartalen gevist, waarvan weer 77 % in het eerste kwartaal van 2000. Bij de instelling van het beroep was de kring van marktdeelnemers dan ook voor 77 % een besloten kring.
- 24 Wat de drie verenigingen betreft, stellen rekwiranten dat, indien de individuele reders bevoegd zouden zijn om individueel beroep in te stellen tegen een handeling van algemene strekking zoals verordening nr. 2742/1999, de drie verenigingen die de belangen van deze reders behartigen, ook zelf beroep kunnen

instellen, omdat zij indirect procesbevoegdheid hebben en het beginsel van proceseconomie dit vereist.

Argumenten van de Raad en de Commissie

- 25 De Raad acht de vordering niet-ontvankelijk omdat de hogere voorziening verwijst naar middelen die in eerste aanleg zijn aangevoerd voor andere kwesties dan de ontvankelijkheid van het beroep, en erop gericht is de beoordeling van de feiten door de rechter in kort geding in de punten 32 en 33 van de bestreden beschikking te betwisten.
- 26 Wat de zaak ten gronde betreft, lijdt het volgens de Raad geen twijfel dat de Spaanse reders uitsluitend worden geraakt in hun objectieve hoedanigheid van marktdeelnemers uit de visserijsector waarop verordening nr. 2742/1999 van toepassing is.
- 27 Met betrekking tot het argument ontleend aan de verdeling van de TAC voor ansjovis in de ICES-zone VIII door de Toetredingsakte, is het volgens de Raad weinig van belang of de relatieve stabiliteit door een bepaling van de Toetredingsakte of door een bepaling van een verordening wordt vastgelegd. Wegens de aard van het beginsel van relatieve stabiliteit sluit de rechtspraak uit dat individuele reders daar enig recht aan kunnen ontlenen (beschikking Area Cova e.a./Raad, reeds aangehaald, punt 51). De Raad voegt eraan toe dat de door rekwiranten voorgestelde uitlegging van artikel 2 van verordening nr. 3760/92 absurd is omdat zij tot de conclusie zou leiden dat ook de consumenten bevoegd zijn om de verordeningen betreffende het beheer van de visbestanden aan te vechten, aangezien dit artikel producenten en consumenten met elkaar gelijkstelt.

- 28 Wat de omvang van de kring van adressaten van verordening nr. 2742/1999 betreft, beklemtoont de Raad in de eerste plaats dat rekwiranten zelf toegeven dat de groep adressaten van deze verordening uit juridisch oogpunt geen besloten kring vormde. Vervolgens stelt hij, dat de vraag of een kring van adressaten van een handeling open of gesloten is, slechts kan worden beantwoord op het moment waarop deze handeling wordt vastgesteld, en dat de Raad, zoals rekwiranten hebben toegegeven, bij de vaststelling van verordening nr. 2742/1999 niet wist welke vissers voor het jaar 2000 een vergunning zouden krijgen. Tot slot herinnert de Raad aan de vaste rechtspraak volgens welke het feit dat bepalingen in de praktijk uiteenlopende gevolgen hebben voor sommigen van hun adressaten, niet voldoende is om hen te individualiseren (beschikking van 28 maart 1996, Kik/Raad en Commissie, C-270/95 P, Jurispr. blz. I-1987), zodat er geen consequenties kunnen worden verbonden aan het gestelde verschil in gevolgen van verordening nr. 2742/1999 voor enerzijds de Spaanse en anderzijds de Franse en de Portugese marktdeelnemers.
- 29 Volgens de Commissie is de hogere voorziening niet-ontvankelijk, enerzijds omdat zij niet precies aangeeft om welke redenen de redenering van de rechter in kort geding blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, en anderzijds omdat er geen procesbelang meer is, aangezien verordening nr. 2742/1999 is gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1446/2000 van de Raad van 16 juni 2000 (PB L 163, blz. 3) teneinde voor het jaar 2000 de situatie van de jaren daarvoor te herstellen.
- 30 Ten gronde betoogt de Commissie dat de uit de artikelen 2 en 4 van verordening nr. 3760/92 voortvloeiende verplichting om rekening te houden met de belangen van de producenten en consumenten van een volledig andere aard is dan die welke voortvloeit uit de verordeningen die in de reeds aangehaalde arresten Piraiki-Patraiki e.a./Commissie en Antillean Rice Mills e.a./Commissie aan de orde waren. Met betrekking tot het bestaan van een besloten kring van marktdeelnemers waarop de omstreden bepaling van toepassing zou zijn, beklemtoont de Commissie, dat rekwiranten de beoordeling van de feiten door de rechter in kort geding betwisten en in elk geval niet aantonen dat het aantal houders van een vangstvergunning voor de ansjovis absoluut onmogelijk kan veranderen.

Beoordeling

- 31 Volgens de artikelen 225 EG en 51 van 's Hofs Statuut-EG kunnen hogere voorzieningen alleen rechtsvragen betreffen en moeten zij gebaseerd zijn op middelen ontleend aan onbevoegdheid van het Gerecht, onregelmatigheden in de procedure voor het Gerecht waardoor aan de belangen van de verzoekende partij afbreuk is gedaan, dan wel schending van het gemeenschapsrecht door het Gerecht.
- 32 Het Gerecht is als enige bevoegd om, in de eerste plaats, de feiten vast te stellen — tenzij uit het hem voorgelegde dossier zou blijken dat zijn vaststellingen materieel onjuist zijn —, en in de tweede plaats, de feiten te beoordelen.
- 33 Volgens het enige middel van de hogere voorziening heeft de rechter in kort geding het begrip persoon die door de bestreden handeling individueel wordt geraakt in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG, onjuist opgevat en daardoor het verzoek tot opschorting niet-ontvankelijk verklaard.
- 34 In dit verband zij opgemerkt dat de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak in beginsel weliswaar niet in het kader van een procedure in kort geding mag worden onderzocht om niet vooruit te lopen op de uitspraak in de hoofdzaak, maar dat, wil een verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van een handeling ontvankelijk zijn, de verzoeker het bestaan moet aantonen van bepaalde elementen die aannemelijk maken dat het beroep in de hoofdzaak waarmee het verzoek in kort geding samenhangt, ontvankelijk is, teneinde te voorkomen dat hij in kort geding opschorting van de tenuitvoerlegging verkrijgt van een handeling die vervolgens door het Hof niet wordt nietig verklaard, omdat het beroep bij het onderzoek ten gronde niet-ontvankelijk wordt bevonden [zie beschikking van 18 november 1999, Pfizer Animal Health/Raad, C-329/99 P(R), Jurispr. blz. I-8343, punt 89].
- 35 Een dergelijk onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep is noodzakelijkerwijs beknopt, gezien het spoedeisende karakter van de procedure in

kort geding, en is slechts mogelijk op basis van de door verzoeker aangedragen elementen. De conclusie van de rechter in kort geding loopt overigens niet vooruit op de beslissing die het Gerecht bij het onderzoek van de hoofdzaak neemt.

- 36 Een verzoeker kan slechts worden geacht individueel te zijn geraakt indien hij in zijn rechtspositie wordt aangetast uit hoofde van een zekere bijzondere hoedanigheid of van een feitelijke situatie, welke hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hem derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als een adressaat (zie arresten van 15 juli 1963, Plaumann/Commissie, 25/62, Jurispr. blz. 207, 232, en van 18 mei 1994, Codorníu/Raad, C-309/89, Jurispr. blz. I-1853, punt 20).
- 37 In de onderhavige zaak moet in de eerste plaats met betrekking tot het door rekwiranten in limine aangevoerde argument inzake de onmogelijkheid om de rechtsgeldigheid van verordening nr. 2742/1999 langs een andere weg dan met een rechtstreeks beroep tot nietigverklaring door het Hof te laten beoordelen, worden beklemtoond dat die omstandigheid, zo zij al is aangetoond, geen grond kan opleveren voor een wijziging van het in de artikelen 230 EG, 234 EG en 235 EG neergelegde stelsel van beroepswegen en procedures voor de toetsing van de wettigheid van de handelingen van de instellingen door het Hof. In geen geval kan op grond daarvan een door een natuurlijk of rechtspersoon ingesteld beroep tot nietigverklaring dat niet aan de in artikel 230, vierde alinea, EG gestelde voorwaarden voldoet, ontvankelijk worden verklaard (zie beschikkingen van 23 november 1995, Asocarne/Raad, C-10/95 P, Jurispr. blz. I-4149, punt 26, en van 24 april 1996, CNPAAP/Raad, C-87/95 P, Jurispr. blz. I-2003, punt 38).
- 38 Aangaande, in de tweede plaats, het argument inzake de uit de artikelen 2 en 4, lid 2, van verordening nr. 3760/92 voortvloeiende verplichting om rekening te houden met de bijzondere situatie van rekwiranten, staat vast dat, zoals de rechter in kort geding terecht heeft opgemerkt, deze bepalingen alleen tot doel hebben, het kader te bepalen waarbinnen de Raad op voorstel van de Commissie communautaire bepalingen kan vaststellen betreffende de voorwaarden voor de toegang tot de zones en de bestanden en de exploitatie daarvan, zodat die bepalingen slechts algemeen betrekking hebben op de marktdeelnemers in de visserijsector.

- 39 Zelfs indien de bijzondere situatie van rekwiranten zou vaststaan, zou het feit dat de Raad hiervan op de hoogte was, niet tot een andere uitkomst hebben geleid. Het zou immers in strijd zijn met de letter en de geest van artikel 230, vierde alinea, EG om elke particulier toe te staan om, wanneer hij heeft meegewerkt aan de voorbereiding van een handeling van wetgevende aard, vervolgens beroep tegen deze handeling in te stellen (beschikking Asocarne/Raad, reeds aangehaald, punt 40). A fortiori volstaat het feit alleen dat de auteur van een handeling op de hoogte is van de bijzondere situatie van een persoon die door de vaststelling van de handeling wordt getroffen, niet om deze persoon te individualiseren in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG.
- 40 Wat in de derde plaats het argument inzake de bijzondere gevolgen van de omstreden maatregel voor de situatie van rekwiranten betreft, hiermee komen zij op tegen de overweging in punt 33 van de bestreden beschikking dat de Franse en de Portugese vissers op ansjovis in de betrokken zone eveneens, zo niet in de eerste plaats, door de omstreden bepaling worden getroffen. Rekwiranten wijzen op de aanzienlijke gevolgen, op economisch en milieugebied, die zij van genoemde bepaling ondervinden. Deze betreft slechts twee groepen: degenen die van de quotaoverdracht profiteren (Franse reders) en degenen die dit niet doen. Alleen de Spaanse reders behoren tot de tweede groep.
- 41 In dit verband moet erop worden gewezen dat de gevolgen, op economisch en milieugebied, die rekwiranten naar eigen zeggen van de omstreden bepaling ondervinden, op zichzelf niet voldoende zijn om hen met betrekking tot verordening nr. 2742/1999 te individualiseren. In de bestreden beschikking wordt overigens niet ingegaan op die gevolgen, maar wordt slechts verklaard dat reders van andere lidstaten ook door de omstreden bepaling worden getroffen.
- 42 In het onderhavige geval heeft de rechter in kort geding niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in punt 33 van de bestreden beschikking te verklaren dat andere marktdeelnemers dan de Spaanse reders door de bestreden

bepaling werden getroffen. Sommige Portugese marktdeelnemers zijn bijvoorbeeld ook getroffen door de quotaruil, aangezien zij hierdoor in de ICES-zone IX, X, CECAF 34.1.1 niet op ansjovis kunnen vissen.

- 43 Met betrekking tot, in de vierde plaats, het argument inzake een beperkte kring van marktdeelnemers die door de omstreden bepaling bijzonder worden getroffen, komen rekwiranten vooral op tegen de vaststelling door de rechter in kort geding dat de Spaanse vissers die een vergunning voor het vissen op ansjovis in de ICES-zone VIII bezitten, een groep van wisselende samenstelling vormen, en geen besloten en beperkte kring.
- 44 Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat deze vaststelling valt onder de beoordeling van de feiten door rechter in kort geding, die in het kader van een hogere voorziening niet rechtstreeks in geding kan worden gebracht. Rekwiranten voeren namelijk geen enkel concreet juridisch argument aan, maar proberen slechts aan te tonen dat de groep de facto definitief en absoluut was afgebakend en dat de samenstelling ervan zeer stabiel was.
- 45 Zoals de Raad terecht beklemtoont, kan het open of besloten karakter van de kring van personen die door een handeling worden getroffen, in beginsel slechts worden beoordeeld op het moment waarop de handeling wordt vastgesteld, en niet achteraf, bijvoorbeeld bij een beroep tot nietigverklaring van die handeling of bij een hogere voorziening.
- 46 Tot slot is het vaste rechtspraak dat voor de ontvankelijkheid van zijn beroep tot nietigverklaring van een handeling een particulier slechts kan worden geacht individueel te zijn geraakt als lid van een beperkte kring van marktdeelnemers, indien de instelling die de handeling heeft verricht, verplicht was bij de vaststelling van die handeling rekening te houden met de bijzondere situatie van die marktdeelnemers (zie arresten Piraiki-Patraiki e.a./Commissie, reeds aangehaald, punt 31, en Sofrimport/Commissie, reeds aangehaald, punt 11,

arrest van 15 februari 1996, Buralux e.a./ Raad, C-209/94 P, Jurispr. blz. I-615, punten 33 en 34, en arrest Antillean Rice Mills e.a./Commissie, reeds aangehaald, punten 25-30). Zoals uit punt 38 van onderhavige beschikking blijkt, betreffen de door rekwiranten in dit verband aangevoerde bepalingen slechts algemeen de marktdeelnemers in de visserijsector.

- 47 In deze omstandigheden geeft de conclusie dat rekwiranten niet hebben aangetoond dat zij deel uitmaken van een beperkte kring van marktdeelnemers, waardoor zij met betrekking tot verordening nr. 2742/1999 worden geïndividuealiseerd, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting.
- 48 Uit het voorgaande volgt dat de rechter in kort geding niet blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het verzoek in kort geding niet-ontvankelijk te verklaren wat de 59 reders betreft.
- 49 Wat de drie verenigingen betreft, behoeft slechts te worden vastgesteld dat de rechter in kort geding terecht heeft beslist dat zij niet konden worden ontvangen in hun beroep tot nietigverklaring namens hun leden, aangezien laatstgenoemden individueel geen beroep konden instellen.
- 50 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat het door rekwiranten ter ondersteuning van hun hogere voorziening aangevoerde middel niet kan worden aanvaard en dat de hogere voorziening derhalve moet worden afgewezen.
- 51 Wat de verzoeken tot interventie in het kader van de hogere voorziening betreft, dient te worden opgemerkt dat interveniënten zich beroepen op een belang in verband met de hoofdzaak. In die omstandigheden dienen deze verzoeken, gelet

op de bijzondere kenmerken van de onderhavige procedure, slechts in overweging te worden genomen indien de hogere voorziening zou worden toegewezen met betrekking tot de ontvankelijkheid van het verzoek tot opschorting.

- 52 Aangezien de beschikking waarbij het verzoek in kort geding niet-ontvankelijk is verklaard, definitief is bevestigd, behoeft geen uitspraak te worden gedaan over de verzoeken van de Comunidad Autónoma del País Vasco enerzijds en Nicolás Martínez Rey y Nancy Benilde Vázquez Regueiro CB, Porvenir IV SL en Hnos. Deza SL anderzijds om te mogen tussenkomen ter ondersteuning van de conclusies van rekwiranten.

Kosten

- 53 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat krachtens artikel 118 van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voorzover dit is gevorderd. Artikel 69, lid 4, dat eveneens van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, bepaalt dat de lidstaten die in het geding zijn tussengekomen, hun eigen kosten dragen. Aangezien rekwiranten in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij overeenkomstig de vordering van de Raad in de kosten van deze instantie te worden verwezen. De Commissie zal haar eigen kosten dragen.
- 54 Volgens artikel 69, lid 6, van het Reglement voor de procesvoering, dat krachtens artikel 118 van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, beslist het Hof vrijelijk over de kosten wanneer het geding zonder voorwerp is geraakt. In het onderhavige geval dienen de verzoekers tot tussenkomst hun eigen kosten te dragen.

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE

beschikt:

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Op de verzoeken tot tussenkomst behoeft niet te worden beslist.
- 3) De Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa, de Federación de Cofradías de Pescadores de Vizcaya, de Federación de Cofradías de Pescadores de Cantabria en de 59 andere rekwiranten wier namen in de bijlage zijn vermeld, worden verwezen in de kosten van deze instantie.
- 4) De Commissie van de Europese Gemeenschappen, de Comunidad Autónoma del País Vasco, Nicolás Martínez Rey y Nancy Benilde Vázquez Regueiro CB, Porvenir IV SL en Hnos. Deza SL zullen hun eigen kosten dragen.

Luxemburg, 12 oktober 2000.

De griffier

R. Grass

De president

G. C. Rodríguez Iglesias

Bijlage

Agarimo CB
Armador Souto SL
Andacallado SL
Andrés Cipriano y Cipriano Teira Sampedro
Andrés García Boutoureira
Angel Costa
Antonio y Fernando Queiruga Sampedro CB
Antonio Costa Vieitez
Arturo y Santiago Iglesias Martínez
Ayaso Casais, Fco y Otro CB
Cabaleiro Otero Angel y Manuel CB
Carmen Estela CB
Centolo SL
Chono SL
Colla Pesca SL
Eduardo Antonio Carreño Casal
Encarnación Soteliño Dacosta
Eusebio SL
Eugenio González Busta y Pedro Busta Rodríguez CB
Fermín y Angel Manuel Chamorro Veiga
Francisco Galiñanes Domínguez
Francisco Monteagudo Ayaso
Francisco Vidal Tomé y otros SC
Gerardo González Lado
Hnos. Deza SL
Jesús Costa Piñeiro
Joaquín Gómez Burgos
José Antonio Martínez Calvo
José Teira Sampedro
López Calo SL
Luis Carreño Casal
Manuel Costa Trigo
Manuel García Martínez

Manuel Trigo Durán
Mi Nombre SA
Moropa SL
Muñiz Calvo SL
Muñiz Orellán, Hermanos CB
Nuevo Eusebio Pérez CB
Nuevo Mirando al Mar CB
Nvo Brisas de Lastres CB
Nuevo San Mateo CB
Nvo. Virgen Poderosa CB
Otero y Somoza CB
Percebellos CB
Pesquera Xurel SL
Pesqueras Illa de Arousa SL
Pesquerías Borraxeiro SA
Playa de Ares CB
Portorián SL
Ramón Baulo Aragunde
Rionovo CB
Santa Nina CB
Serviola Cuatro CB
Siempre Emperatriz CB
Ton e Hijos SL
Tongermún CB
Xoquinteira SL
Xoubiña de Portosín SL